

Habemus Papam

Dovolím si malú reflexiu na udalosti, ktoré hýbu celým svetom posledný mesiac. 11.februára pápež Benedikt XVI. potvrdil svoje rozhodnutie odstúpiť z postu hlavy rímskokatolíckej cirkvi kvôli vysokému veku a zdravotnému stavu, ktorý mu podľa jeho slov neumožňuje pokračovať v plnení pápežských povinností. 28.februára toto rozhodnutie uskutočnil a 13 dní na to 13.marca bol zvolený nový pápež František.

Celý tento mesiac som sledoval, ako bol každý krok v rámci týchto udalostí sprevádzaný mediálnym kolotočom, aký si v novodobej histórii nikto nepamätá. Od konečného vyhlásenia pápeža Benedikta až po sledovanie prvých krokov pápeža Františka denníky, televízie, internetové portály na celom svete prinášali a prinášajú podrobné informácie tak, aby uspokojili hladný svet, ktorý cíti, že sa deje čosi významné, čo presahuje hranicu bežného ľudského života, čo je nad úrovňou čisto materialistického myslenia.

Pri voľbe veľkých svetových lídrov ako ruského prezidenta alebo naposledy amerického prezidenta boli tiež všetky médiá niekoľko dní v strehu. Nikto však nepriniesol toľko podrobností, nikto nevenoval týmto udalostiam toľko času, ako sa venovalo práve voľbe vedúceho predstaviteľa Cirkvi. Nikde na svete ľudia s takým vnútorným napätím neočakávali výsledky týchto volieb tak, ako sa očakávalo meno nového pontifika. Mnohé bulvárne médiá síce nezabudli po prednesení podstatných informácií podčiarknuť kritické omyly, ktoré pošpinili ľudskú tvár Cirkvi, ale ľudí akosi tieto veci načas prestali zaujímať.

Čo sa to vlastne stalo, čo primälo milióny ľudí na svete dennodenne otvárať internet, čítať plátky a čo ich neustále tlačí k tomu, aby boli stále zasycovaní novými informáciami, ktoré posúvajú ich vnútorné nádeje ďalej?

Pre načrtnutie toho, k čomu smerujem, spomeniem biblické slová apoštola Pavla: „Ved' stvorenie túžobne očakáva, že sa zjavia Boží synovia. Lebo stvorenie bolo podrobené márnosti - nie z vlastnej vôle, ale z vôle toho, ktorý ho podrobil a dal mu nádej, že aj samo stvorenie bude vyslobodené z otroctva skazy, aby malo účasť na slobode a sláve Božích detí. Ved' vieme, že celé stvorenie spoločne vzdychá a zvíja sa v pôrodných bolestiach až doteraz. A nielen ono, ale aj my sami, čo máme prvotiny Ducha, aj my vo svojom vnútri vzdycháme a očakávame adoptívne synovstvo, vykúpenie svojho tela.“ Ako tieto slová súvisia s prebiehajúcimi udalosťami?

Svet dneška sa ocitol na „hranici únosnosti“ tak z pohľadu materiálneho ako aj pohľadu duchovného. Neustávajúce rozširovanie sa krízy v oblasti ekonomiky, prehlbovanie chudoby, nespravodlivosť, nerovnosť, vzájomná ľudská bezcitnosť, absolútna netolerancia a egoizmus, materiálne otroctvo, všetky závislosti, jednanie bez akejkoľvek zodpovednosti, neuspokojiteľnosť potrieb – to všetko tlačí súčasného človeka, aby hľadal a túžil po niečom inom, skutočnom, čo by ho mohlo skutočne obohatiť a naplniť.

Cirkev pohodlím, ktoré si stáročiami vo svete vybuodovala, akoby zabudla, čo je jej hlavným poslaním: byť svetlom sveta. Akoby opomenula, že jej cieľom je budovať, tak, ako dnes povedal František kardinálom v sixtínskej kaplnke: našou úlohou je putovať, budovať a svedčiť.

Veľký český mysliteľ Tomáš Halík použil na jednej prednáške termín, ktorý asi najlepšie vystihuje úlohu Cirkvi v kontexte šírenia evanjelia. Kristovu zvesť treba podľa Halíka „znova reinterpretovať“ v súlade s dobou. Táto reinterpretácia nie je zmenou princípov, ktoré učil Kristus, je to iba prispôbenie reči evanjelia reči, ktorou hovorí nová doba.

Milovať budeš Boha a milovať budeš blížneho! Nič viac človek a svet nepotrebuje. A Cirkev má svojim slovom a najmä príkladom ľuďom ukázať, ako tieto slová čo najlepšie interpretovať v dobe a problémoch, v ktorých práve žijú, s ktorými zápasia.

Je nepopierateľným znamením veľkej zmeny to, aký pápež bol zvolený spomedzi 115 kardinálov. Človek, z ktorého láska k Bohu a ľuďom žiari už na prvý pohľad. Človek, ktorý na prvé miesto kladie Boha v tých najponíženejších prejavoch – hladného, smädného, chudobného či chorého. Človek skromný, jednoduchý a pokorný, človek ochotný počúvať. Asi tak, ako jeho menovec sv.František. Pápež Benedikt v jednom zo svojich posledných rozhovorov so svojim životopiscom Petrom Seewaldom povedal: „Ja som koniec starého a začiatok nového.“ Čo tým myslel, nechám každému na zamyslenie.